

KARIN SLAUGHTER

Three white-handled knives with blood smeared on their blades, pointing upwards towards the center of the frame. The background is a dark, textured blue.

TRIPTYCH

KARIN SLAUGHTER TRIPTYCH

2013

Copyright © 2006 by Karin Slaughter
Translation © 2007 by Hana Žižková
Cover design © 2002, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu TRIPTYCH,
vydaného nakladatelstvím Delacorte Press, New York 2006,
přeložila Hana Žižková
Odpovědná redaktorka: Petra Blochová
Korektura: Monika Procházková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2013

ISBN 978-80-7303-879-3

Pro Kate a Kate

PODĚKOVÁNÍ

Před dvěma lety jsem se rozhodla napsat knihu, která by se neodehrávala v okrese Grant. Byl to velmi odvážný krok a já jsem věděla, že si všichni budou myslet, že jsem buď ohromně chytrá, nebo naprosto šílená. Takže jako prvním chci poděkovat Kate Eltonové, Kate Miciakové a Victorii Sandersové za to, že mne – prozatím – nenechaly nikam zavřít a že mi umožnily vytvořit tento příběh.

S medicínskými pojmy mi jako obvykle laskavě pomohl Dr. David Harper. Všechny mé nekonečné dotazy ohledně poruch učení zodpověděla Trish Hawkinsová, a život s dyslexií mi z vlastní zkušenosti vylíčila Debbie Teagueová. JS mi vysvětlil, jak obtížný je návrat trestance do normálního života, a ověřil mi několik skutečností týkajících se drog. O záhadných miniaturních šelmičkách známých pod názvem čivava mi vyprávěla Jeanene Englishová.

Z nakladatelství Delacorte se o mou knihu zasloužili: Irwyn Applebaum, Nita Taublibová, Barb Burgová, Susan Corcoranová, Betsy Hulseboschová, Cynthia Laskyová, Steve Maddock, Paolo Pepe, Sharon Propsonová, Sharon Swadosová, Don Weisberg, Caitlin Alexanderová, Kelly Chianová, Loyale Colesová. Všem patří mé díky stejně jako týmu prodejců z vydavatelství Random House. Lise Georgeové děkuji za to, že mne přinutila obtěžovat nic netušící přátele.

Z Random House UK to byli: Mike Abbott, Ron Beard, Faye Brewsterová, Mike Broderick, Richard Cable, Georgina Hawtreyová-Wooreová, Clare Lawlerová, Simon Littlewood, Dave Parrish, Gail Rebucková, Emma Roseová, Claire Roundová, Susan Sandonová, Trish Slatteryová a Rob Waddington.

Děkuji svým přítelkyním Billii Bennettové-Wardové, Rebecce Keiperové, skutečné Martě Lamové, Fidelis Morganové a Colleen Wintersové za podporu. V horách se o mne staral táta, a když jsem se vrátila domů, dostalo se mi laskavé péče od DA.

ČÁST I.

17. června 1985

VRAŽDA MLADISTVÉ V DECATURU

Rodiče patnáctileté Mary Alice Finneyové včera ráno našli svou dceru mrtvou ve svém domě v Adams Street. Policie nezveřejnila žádné podrobnosti, pouze uvedla, že případ se vyšetřuje jako zabití a právě jsou vyslýchány osoby, které byly s Finneyovou naposledy viděny. Dívčin otec, soudní přísedící okresu DeKalb, včera večer ve svém pro-

hlášení uvedl s naprostou jistotou, že policii se podaří dceřina vraha dopadnout.

Mary Alice patřila k nejlepším studentům Decaturské střední školy, byla členkou školního oddílu rozteskávaček a nedávno byla zvolena předsedkyní druhého ročníku. Zdroje blízké vyšetřovatelům potvrdily, že dívčino tělo bylo zohaveno.

1

5. února 2006

Vyšetřovatel Michael Ormewood jel po DeKalb Avenue k sídlišti Grady Homes a přitom poslouchal fotbalový přenos v rádiu. Jak se blížil k místu, narůstalo v něm napětí. Když zahrnul doprava a ocitl se v místě, které většina policistů považovala za válečnou zónu, vibrovaly mu všechny svaly v těle. Správa bytového fondu města Atlanty se pozvolna rozkládala a obec přestávala dotovat byty pro sociálně slabé občany. Sídliště Grady Homes mezi ně patřilo. Ceny nemovitostí ve vnitřním městě vyletěly tak vysoko, že Grady Homes se pomalu stávalo výborným prodejním artiklem, v němž pro nuzáky nebylo místo. Jen několik minut jízdy odtud se nacházelo město Decatur plné módních restaurací a nákladných domů. Necelou míli opačným směrem se leskla zlatá kupole parlamentu státu Georgie. Grady Homes představovalo horší variantu městského života a příchozím připomínalo, že obyvatelé rušného velkoměsta se chtějí mít dobře a nestarají se o nemajetné.

Díky fotbalové události byly ulice téměř vylidněné. Drogoví dealéři a pasáci si vzali volno, aby mohli sledovat zázrak všech zázraků – jak Atlanta Falcons hrají v Superpoháru. Protože byla neděle večer, na ulicích postávaly prostitutky, aby si něco vydělaly a poskytly poctivým věřícím nějaký důvod, proč jít příští neděli ke zpovědi. Některé z dívek Michaelovi zamávaly a on jim to oplatil. Přitom si v duchu říkal, že v těch místech uprostřed noci zastaví bezpočet neoznačených policejních aut, jejichž řidiči nahlásí dispečinku, že si dají desetiminutovou pauzu, a pak mávnou na jednu z holek, aby si k nim přisedla a trochu jim zpříjemnila službu.

Dům číslo devět stál vzadu za ostatními. Jeho cihlové zdi se rozpadaly a byly celé počmárané taggy členů bandy, která si říkala the Ratz a nedávno se sem přistěhovala. Před domem stálo pět policejních aut. Majáky na střechách jim blikaly a z jejich útrob vycházely chrčivé zvuky služebních rádií. Na místě vyhrazeném pro

rezidenty stálo černé BMW a nablýskaný terénní Lincoln Navigator, jehož zlaté ráfky se blyštily ve světle pouličních lamp. Michael měl sto chutí trhnout volantem do strany a poloterénnímu vozu za sedmdesát tisíc dolarů odřít lak. Příšerně ho žralo, když viděl, v jak drahých autech si ten póvl vozí zadky. Jeho syn minulý měsíc o pěkný kus vyrostl a všechny džíny mu byly malé, ale na nové oblečení měl nárok až po tátově výplatě. Tim vypadal, jako když čeká velkou vodu a Michael mu nemohl koupit nové kalhoty, protože musel ze svých daní financovat nájem těmhle pasákům.

Michael zůstal sedět v autě a čekal. Přitom si ještě poslechl kousek fotbalového přenosu a užíval si klidu, než vypukne vřava. U policie sloužil skoro patnáct let, od chvíle, kdy odešel z armády. Za tu dobu stačil zjistit, že kromě sestřihu vlasů mezi vojskem a policií není příliš velký rozdíl. Věděl, že jakmile vystoupí z auta, všechno se zase začne odehrávat podle starého známého scénáře. Bezesné noci, nekonečné stopy, které nevedou nikam, a neustálé dorážení nadřízených, jak daleko pokročil. Nejspíš se na něho také pověsí novináři. Budou na něho na každém kroku číhat s fotoaparát a vyptávat se, proč případ ještě nevyřešil. Jeho syn všechno uvidí v televizi a bude se zajímat, proč se lidé na tatínka tolik zlobí.

Na sklo mu zaklepal mladý pochůzkář Collier, který měl tak vypracované bicepsy, že nemohl pořádně připažit. Jediným pohybem Michaelovi naznačil, aby stáhl okénko auta. Collier zakroužil mohutnou rukou, jako by držel kličku, ale Michael by se vsadil, že mladík v autě bez automatického stahování oken v životě neseděl.

Michael stiskl tlačítko elektrického ovládání, a když se sklo posunulo dolů, zeptal se: „Co je?“

„Kdo vyhrává?“

„Atlanta ne,“ odpověděl Michael a Collier přikývl, jako by to čekal. Atlanta v Superpoháru hrála naposledy před několika lety, a tehdy dostala od Denveru pořádně na frak.

Mladý strážník dodal: „Jak je Kenovi?“

„Jako Kenovi,“ odušil Michael. Nehodlal do detailů rozebírat zdravotní stav svého kolegy.

„Hodil by se nám tady,“ řekl pochůzkář a pohodil hlavou směrem k domu. „Je to pěkně nechutný,“ zhodnotil situaci.

Michael jeho slova nekomentoval. Mladíkovi bylo něco málo přes dvacet, teklo mu mléko po bradě a myslel si, že je chlap, protože si každý den k pasu připíná služební zbraň. Podobné typy viděl v irácké poušti, když se Bush starší rozhodl válčit. Byla to nedočkavá štěňata, jimž člověk vyčetl z očí, že nenarukovala jenom kvůli frčkám a bezplatnému vzdělání. Tihle kluci byli posedlí povinností k vlasti, ctí a ostatními hovadinami, které buď viděl v televizi, nebo jim je naočkovali náboráři lovící na středních školách nové duše. Naslibovali jim odborný výcvik, službu na domácích základnách a všechno možné, jen aby se jim upsali. Většinu z nich pak čekalo první letadlo, které vyráželo do pouště. Tam pak dostali kulku do hlavy ještě dřív, než si stačili nasadit helmy.

Z domu vyšel Ted Greer. Přitom si povoloval kravatu, jako by se potřeboval nadýchat čerstvého vzduchu. Na černocha měl komisař Greer poněkud světlou pleť. Většinu času totiž trávil u psacího stolu zalitého světlem zářivek a v klidu vyčkával, až půjde do penze.

Když zjistil, že Michael ještě nevystoupil z auta, zavrčel: „Tak děláš dneska, nebo sis jen vyrazil na projížďku?“

Michael si schválně dával na čas. Právě když pomaloučku vytahoval klíč ze zapalování, v rádiu začínal komentář prvního poločasu. Na únor bylo velmi teplo. Nájemníci ze sídliště si zapnuli klimatizaci nainstalovanou v oknech, a kolem to bzučelo jako ve včelím úlu.

Greer vyštěkl na Colliera: „Ty nemáš nic na práci?“

Collier měl dost rozumu, aby odkráčel. Sklopil hlavu a bradu zatlačil k hrudi, jako by ho někdo cvrnknul do nosu.

„Příšernej bordel,“ řekl Greer Michaelovi. Vytáhl kapesník a otřel si jím zpoceně čelo. „Zřídil ji nějakej nechutnej úchyl.“

Tohle už Michael slyšel, když mu zavolali domů a přinutili ho vstát z pohovky. „Kde je?“

„V šestém patře,“ odpověděl Greer. Složil kapesník do úhledného čtverečku a zastrčil si ho zpátky do kapsy. „Zjistili jsme, že to tíšňový volání šlo z támhletoho telefonu,“ dodal a ukázal přes ulici.

Michael se zadíval na telefonní budku, z níž se stala pouhá upomínka na minulost. V současnosti všichni přece měli mobily, a dealeri s pasáky obzvlášť.

„Volala nějaká ženská,“ informoval ho Greer. „Nahrávku budeme mít k dispozici někdy během zítřka.“

„Jak dlouho trvalo, než sem někdo přijel?“

„Dvaatřicet minut,“ odvětil Greer. Michaela překvapilo, že to nebylo déle. Podle průzkumu místních novinářů trvalo průměrně tři čtvrti hodiny, než po tísňovém volání z Grady Homes na místo dorazila policie. Sanitce to trvalo ještě déle.

Greer se otočil k domu, jako by mu mohl podat nějaké vysvětlení. „Na tohle si budeme muset přivolat posily,“ poznamenal.

Michael se při jeho slovech naježil. Podle statistik Atlanta patřila k městům s největším počtem násilných činů v Americe. S mrtvou prostitutkou nikdo cavyky dělat nebude, obzvlášť když se přihlédne k místu, na kterém ji našli.

Greerovi odsekl: „To určitě. Zrovna potřebuju, aby se mi tu motali další pitomci a radili mi, co mám dělat.“

„Tak tenhle pitomec si zrovna myslí, že přesně to potřebuješ,“ opáčil jeho nadřízený. Michael pochopil, že nemá smysl odporovat. Za prvé věděl, že Greer nepřipouští neposlušnost. Za druhé mu bylo jasné, že i když Greer bude s jeho námitkami souhlasit, udělá to jen proto, aby mu zacpal ústa, a všechno si pak stejně zařídí po svém.

Greer ještě dodal: „Tohle vypadá špatně.“

„Tak to vypadá vždycky,“ připomněl mu Michael. Otevřel zadní dveře svého auta a vytáhl odtud sako.

„Ta holka neměla šanci,“ pokračoval Greer. „Ten hajzl ji zmlátil, pořezal a k tomu asi stokrát ojel. Máme co dělat s pěkným převítem.“

Michael si oblékl sako a pomyslel si, že Greer mluví, jako by byl na konkurzu do kabelové televize. „Kena pustili ze špitálu. Povídal, že se za ním máš zastavit,“ řekl nahlas.

Greer zahučel něco o tom, že má poslední dobou moc práce a rozběhl se ke svému autu. Přitom se ohlížel, jako by se bál, že Michael vyrazí za ním. Michael počkal, až šéf odjede, a pak se vydal k domu.

Ve vchodu stál Collier s rukou na své zbrani. Nejspíš se domníval, že je potřeba dům hlídat, ale Michael věděl, že tenhle pachatel

se na místo činu nevrátí. S ženskou si to vyřídil a nic víc neměl v úmyslu.

Collier poznamenal: „Šéf odjel dost rychle.“

„Díky za upozornění.“

Michael se obrnil a otevřel vchodové dveře. Přivítaly ho tma a vlhko. Osoba, která Grady Homes projektovala, zcela jistě neměla vizi šťastných dětí, které si po vyučování jdou k mamince pro teplé koláčky a mléko. Místo toho se zaměřila na bezpečí. Výsledkem bylo minimum volného prostoru a světla s kryty z ocelového pleťiva, přes něž se nedaly rozbít žárovky uvnitř. V rozích stěn z neomítnutého betonu byla úzká okna s ostnatým drátem zalitým do tabulek skla. Místa, která kdysi bývala vymalovaná bílou barvou, teď pokrývaly taggy různých band, výhrůžky a další nápisy. Napravo ode dveří někdo nadrápal: *Kim je štetka! Kim je štetka! Kim je štetka!*

Michael se zrovna díval nahoru do schodů a odpočítával šest pater, když za ním vrzly dveře. Otočil se a za ocelovými vraty spatřil hlavu staré černošky, která na něho zírala velkýma černýma očima.

„Policie,“ řekl a ukázal jí odznak. „Nemusíte se bát.“

Dveře se trochu pootevřely. Žena na sobě měla květovanou zástěru a pod ní špinavé bílé tričko a džínsy. „Se tě nebojím, ty všiváku.“

Za jejími zády se tlačily další čtyři stařeny. Až na jednu měly všechny tmavou pleť. Michael věděl, že mu nehodlají pomoci. Jako v každé uzavřené komunitě se i v Grady Homes živě drbalo a tohle byly hlásné trouby, které všem dodávaly informace.

I tak se jich musel zeptat: „Viděla některá z vás něco?“

Všechny jako na povel zavrtěly hlavami.

„Skvělý,“ poznamenal Michael, zastrčil odznak do kapsy a vyrazil ke schodišti. „Díky, že chráníte své sousedy.“

Babka odsekla: „Od toho seš tu ty, kokote.“

Zastavil se, nohu na spodním schodu, a znovu se k ní obrátil. Přitom se jí zpřímá zadíval do očí. Neuhnula zastřeným pohledem a bedlivě si ho prohlížela, jako by se z jeho tváře pokoušela vyčíst něco o jeho minulosti. Byla mladší než její družky, nejspíš teprve nedávno překročila sedmdesátku. Michaelovi ale připadala

popelavější ve tváři a seschlejší než ty ostatní. Kolem rtů se jí táhly vějíře vrásek jako upomínka na léta potahování z cigaret. Na hlavě měla chomáč prošedivělých vlasů a z brady jí trčely dlouhé zakroucené vousy. Rty měla natřené rtěnkou té nejostřejší oranžové barvy, jakou kdy na ženě viděl.

Zeptal se jí: „Jak se jmenujete?“

Vzpuřně vystrčila bradu, ale jméno mu prozradila: „Nora.“

„Z té budky venku někdo volal. Tísňovou linku.“

„Tak to doufám, že si pak umyl ruce.“

Michael se usmál. „Znala jste ji?“

„Tady ji znal každej.“ Z tónu jejího hlasu pochopil, že má o mrtvé mnohem více informací, ale rozhodně je nebude vykládat nějakému připitomělému bílému policajtovi. Nora zjevně nebyla žádnou velkou vzdělankyní, ale podle toho Michael lidi neměřil. Viděl jí na očích, že je chytrá. Absolvovala školu života na ulici. Člověk, který se v místě, jako bylo Grady Homes, dožil tak vysokého věku jako ona, nemohl být hloupý.

Michael sestoupil ze schodu a vykročil k hloučku žen. „Šlapala?“ zeptal se.

Nora na něho dál nedůvěřivě hleděla. „Většinu nocí,“ odpověděla.

Běloška za ní dodala: „Byla to poctivá holka.“

Nora zamlaskala. „A taková mladá.“ Potom bojovným tónem řekla: „Na takovej život nebyla stavěná, ale co jí zbejvalo?“

Michael přikývl na znamení, že chápe. „Měla nějaké stálé zákazníky?“ otázal se.

Všechny opět zavrtěly hlavami a Nora ho informovala: „Domů si práci netahala.“

Michael vyčkával, zda mu ženy nepovědí něco víc. Rozhodl se, že v duchu odpočítá dvacet sekund. Nad jedním z domů přelétla helikoptéra a na kterémsi ulici zakvílely pneumatiky auta, ale nikdo si zvuků nevšímal. Na tomhle sídlišti lidé znervózněli, jenom pokud se mezi domy několikrát týdně neozvala střelba. Jejich životy se řídily vlastním řádem, do nějž násilí nebo alespoň jeho hrozba patřily stejně přirozeně jako hamburgery s hranolky a levný alkohol.

„Dobře,“ řekl Michael, když napočítal do pětadvaceti. Vytáhl z kapsy vizitku a podal ji Noře se slovy: „Tady máte něco na utření zadku.“

Vzala si ji a znechuceně zabručela: „Tak malou zadnici nemám.“

Významně na ni mrknul a promluvil zastřeným hrdelním hlasem: „Toho jsem si taky všimnul, krásko.“

Hlasitě se zasmála a zabouchla mu dveře před nosem. Vizitku si ale nechala, což se dalo považovat za dobré znamení.

Michael došel zpátky ke schodům a rychle vyběhl do prvního patra. Všechny domy na sídlišti měly výtahy, ale ty byly nebezpečné, včetně těch funkčních. V prvním roce služby u policie Michaela zavolali právě sem, aby vyřešil případ domácího násilí. V jednom z těch rozvrzaných krámů se zasekl a k tomu se mu rozbila vysílačka. Asi dvě hodiny musel vydržet v příšerném zápachu moči a zvratků a přitom se sám nepozvracet a nepomočit, dokud si jeho kolega nevšiml, že se ještě nevrátil, a někoho pro něho neposlal. Staří mazáci se jeho hlouposti nejdřív půl hodiny smáli a teprve pak mu pomohli ven.

Vítej mezi bratry.

Když vyrážel do druhého poschodí, ucítil, jak se na chodbě změnila atmosféra. Nejprve ho do nosu udeřil pronikavý zápach. Byl to obvyklý odér smaženého jídla, piva a potu, k němuž se ještě přidal nezaměnitelný puch násilné smrti.

Obyvatelé na ni zareagovali jako obvykle. Namísto neustálého dunění rapové hudby se zpoza zavřených dveří ozývaly přidušené hlasy. Televize hrály potichu jako kulisa, zatímco jejich majitelé si povídali o dívce ze šestého patra a děkovali Bohu, že tentokrát došlo na ni a ne na jejich děti, blízké nebo dokonce na ně samotné.

V tomto relativním tichu k Michaelovi začaly po schodech doléhat povědomé zvuky z místa činu, kde policisté shromažďovali důkazy a pořizovali fotografie. Michael se zastavil ve čtvrtém mezipatře, aby se nadechl. Před dvěma měsíci přestal kouřit, ale plíce jeho rozhodnutí odmítaly přijmout. Když se zase vydal nahoru, měl pocit, že dostal astmatický záchvat. Nad ním se někdo zasmál. Zaslechl, jak se k hlasu sborově přidali i ostatní policisté. Dělal to

tak vždycky, aby si dodali odvahy a mohli vůbec zvládnout svou práci.

V přízemí se s rachotem otevřely dveře a Michael se naklonil přes zábradlí, aby se podíval, co se děje. Chvíli pozoroval dvě ženy, které se snažily do domu vmanévrovat nosítka. Měly na sobě tmavěmodré nepromokavé bundy s jasně žlutým nápisem PATOLOGIE na zádech.

Michael na ně zavolał: „Tudyhle nahoru!“

„Kam až?“ zeptala se jedna z nich.

„Do šestého patra.“

„A do prdele,“ zaklela.

Michael se chytil zábradlí a pomalu vystoupal několik dalších schodů. Zezdola k němu doléhaly nadávky obou žen, které začaly šplhat po schodišti. Nosítka při nárazech do kovového zábradlí duněla jako nakřáplý zvon. Michaelovi zbývalo urazit poslední úsek schodů, když ucítil, jak se mu vzadu na krku ježí vlasy. Na zádech mu vyrazil pot, až měl promáčenou košili. Jakýsi šestý smysl ho však zchladil.

Nad hlavou mu vrčel fotoaparát a jeho blesk osvětloval místo činu. Michael opatrně překročil rudou lodičku s jehlovým podpatkem, která ležela na jednom schodu, jako by si ji tam někdo vyzul. Na dalším schodu byl dobře zřetelný otisk zakrvácené dlaně, jíž oběť hmatala před sebou. Stejně stopy se nacházely na několika dalších schodech výše, jak se po nich kdosi plazil nahoru.

V pátém patře stál Bill Burgess, ostřílený pochůzkář, který viděl snad všechny možné zločiny v Atlantě. U nohou měl temnou louži srážející se krve, která v tenkých pramíncích stékala dolů po schodech. Michael si scénu rychle prohlédl. Oběť tu upadla a ve snaze uniknout namáhavě vstala. Přitom kolem sebe rozmazala krev.

Bill se díval do šachty schodiště, aby nemusel hledět na krev. Měl zsinanou kůži a ústa stažená do tenké růžové čárky. Michael se podívil, protože kolegu ještě nikdy neviděl tak zaraženého. Znal ho jako člověka, který byl schopen dát si smažená kuřecí křidélka hodinu potom, co v odpadovém kontejneru jedné čínské restaurace našel šest useknutých lidských prstů.

Michael opatrně překročil krev a pokračoval do dalšího patra, aniž by na kolegu promluvil. Když spatřil místo činu, byl nesmírně vděčný, že se má o co opřít.

Žena byla napůl obnažená. Přiléhavé červené šaty měla vepředu rozříznuté, takže vypadaly jako župan a odhalovaly její čokoládovou kůži a tenkou linii oholených černých chloupků vedoucích do klína. Prsa měla nepřírozeně pevná a dokonale vytvarovaná díky implantátům. Jedna paže jí visela podél těla a druhou měla nataženou za hlavou směrem k zábradlí, jako by se ve své poslední chvíli ještě pokusila vstát. Pokrčenou pravou nohu měla vytočenou kolenem do strany, zatímco její levá končetina mířila vzhůru, takže bylo ženě vidět přímo do pochvy.

Michael udělal krok, soustředil se jenom na mrtvou a pokoušel se na ni podívat očima jejího vraha. Na obličeji měla rozmazanou výraznou rtěnku a tvářenku, jež dávala vyniknout jejím rysům. Kudrnaté černé vlasy rozhozené kolem hlavy oživoval oranžový melír. Měla hezké tělo, přinejmenším hezčí, než by člověk čekal u osoby, na niž vpichy po jehlách prozrazovaly, že si na svou závislost vydělává rozkrokem. Modřiny na stehnech jí mohl udělat vrah nebo zákazník, který to rád drsnější. Pokud to byl klient, nejspíš to ochotně přetrpěla s vědomím, že za bolest si bude moci říct víc peněz. A víc peněz znamenalo větší rozkoš, až jí do žíly zajede jehla a vpraví jí do těla příjemné teplo.

Doširoka otevřenýma očima nevidomě zírala na zeď. Na levém oku se jí uvolnily umělé řasy a utvořily jí pod ním třetí řadu brv. Měla rozbitý nos i tvář v místě, kde jí násilník rozdrtil lícni kost. V otevřených ústech se jí cosi lesklo. Michael přistoupil blíž, aby se podíval, co to je. Zjistil, že má ústní dutinu plnou nějaké tekutiny. Byla to krev. Světlo nad její hlavou se v té rudé záplavě odráželo jako úplněk.

Nahoře na schodech stál soudní lékař Pete Hanson a povídal si s Leem Donnellym. Leo byl idiot, který si rád hrál na drsného poldu, pořád vtípkoval a příliš se smál. Přitom ale až moc často vysedával v baru a házel do sebe jednu skotskou za druhou, aby přebil pachůť smrti v ústech.

Jakmile Leo Michaela zahlédl, usmál se, jako by viděl dobrého kamaráda, který s ním jde na skleničku. V ruce držel uzavřený sáček na důkazy a pohazoval si s ním jako s míčem.

„Dneska je to teda bezva služba,“ prohodil.

Michael se místo souhlasu zeptal: „Co se tu stalo?“

Leo si nepřestával hrát se sáčkem. „Tady doktor povídá, že vykrvácela.“

„Možná,“ opravil ho Pete. Michael věděl, že patolog má Lea rád stejně jako ostatní policisté, což znamenalo, že to hovado nemohl ani vystát. „Víc budu vědět, až ji dostanu na stůl.“

„Chyťte!“ zvolal Leo a hodil sáček Michaelovi.

Michael ho viděl jako ve zpomaleném záběru, jak se otáčí ve vzduchu jako nedofouknutý fotbalový míč. Chytil ho těsně nad zemí a ucítil, jak v prstech svírá cosi tlustého a mokrého.

„Papáníčko pro kočičku,“ řekl mu Leo.

„Zatra...“ Michael se zarazil uprostřed slova. Věděl, co to je.

„Koukněte, jak se tváří!“ rozesmál se Leo. Jeho hlas se odrazil od stěn jako ozvěna.

Michael na sáček němě zíral. V krku měl knedlík a tělem mu projel nečekaný záchvěv strachu. Hlas, který vyšel z jeho úst, mu připadal cizí. Jako by byl pod vodou a možná se i topil. „Co se tu stalo?“ opakoval.

Leo se nepřestával smát, a tak za něho odpověděl Pete: „Pachatel jí ukousl jazyk.“

2

6. února 2006

Když se Michael vrátil z války v Zálivu, pronásledovaly ho zlé sny. Jakmile zavřel oči, spatřil kolem sebe létat kulky a vybuchovat bomby, které lidem trhaly údy. Viděl, jak po ulici s křikem pobíhají děti a hledají své matky. Michael věděl, kde jsou. Bezmocně přihlížel, jak ženy buší do zavřených oken školy a marně se snaží uniknout plamenům, které v budově zažehl vybuchlý granát. Všechny tam uhořely zaživa.

Teď ho strašila Aleesha Monroeová, žena s vykousnutým jazykem. Následovala ho ze schodiště až domů a vetřela se mu do snů, takže ji v nich po schodech honil on. Pokaždé ji shodil na podestu a rozřízl ji na dva kusy. Cítil, jak mu v sebeobraně do kůže zatíná dlouhé rudé nehty a pokouší se ho zaškrtit. Nemohl dýchat. Chytil se rukama za hrdlo a snažil se jí roztáhnout prsty, aby ji zastavil. S pronikavým výkřikem se probudil. V posteli vedle něho seděla Gina a tiskla si přikrývku k hrudi, jako by se v ložnici zjevil nějaký šílenec.

„Ježíšikriste, Michaeli,“ zasyčela s rukou na srdci. „Příšerně jsi mě vyděsil.“

Natáhl se pro sklenici vody na nočním stolku a začal hltavě pít, aby zadusil oheň ve svém hrdle. Chvátal tak, až si polil hrudník.

„Co se děje, brouku?“ zeptala se Gina a konečky prstů se dotkla jeho krku.

Michael v místě, kde se ho dotkla, ucítil palčivou bolest a přejel si po něm prsty. Nahmatal si tam drápanec. Když vstal a podíval se do zrcadla na toaletním stolku, spatřil tenký pramínek krve vytékající z čerstvé rány.

Přistoupila k němu a starala se: „Poškrábal ses ve spánku?“

„Nevím,“ zalhal. Ještě se ze snu pořádně neprobral.

Gina si zvedla jeho ruku k ústům a pokrčila nos. Chvilku si myslel, že ji chce políbit, ale místo toho řekla: „Příšerně smrdíš savem.“

Musel se porádně vydrbat. Potřeboval ze sebe smýt zápach a lepkavost, které na člověku zanechávala přítomnost smrti. O mrtvole Michael Gině nic neprozradil. Nechtěl se o novém případě bavit, takže jenom zamžoural na budík a opáčil: „Kolik je?“

„Do háje,“ povzdechla si Gina a pustila jeho ruku. „Můžu se rovnou jít oblíkat. Za dvě hodiny mi začíná směna.“

Michael vzal budík do ruky, aby se podíval. Bylo půl sedmé. Uvědomil si, že spal asi čtyři hodiny, protože nejdřív musel prohlédnout místo činu, prohledat byt oběti a vyplnit příslušné papíry.

K jeho uším dolehlo šumění vody ve sprše. Ve zdi zapraskalo, jak trubkami začala proudit teplá voda. Michael vstoupil do koupelny a díval se, jak si Gina svléká tričko, v němž spala.

„Tim je už vzhůru,“ řekla a stáhla si kalhotky. „Jdi se podívat, jestli něco někde neprovádí.“

Michael se opřel o stěnu a tiše obdivoval její ploché břicho a pažní svaly, které se napnuly, když si rukama rozpustila vlasy.

„Nikde nic neprovádí.“

Gina si všimla, že ji pozoruje, a přísně se na něho podívala. „Jdi ho zkontrolovat.“

Michael se začal usmívat. Ani po Timovi jí nepovisla prsa a jemu se teď při pohledu na ně skoro sbíhaly sliny. „Hodě se dneska marod,“ řekl jí.

„To určitě.“

„Budeme se dívat na video a trochu se pomuchlujeme na gauči.“ Zarazil se a pak to zkoušel dál: „Vzpomínáš, jak jsme se celé hodiny jen líbali?“ Celou věčnost z ní nevymámil víc než letmý polibek na tvář. „Pojď, budeme se zase tak líbat, Gino. Nic víc, jenom líbat.“

„Michaeli,“ řekla Gina, natáhla ruku do sprchy, aby zjistila, zda je voda dost teplá, a pak do ní vstoupila. „Neciv na mě jako na nějakou děvku a jdi zkontrolovat svého syna.“

Zavřela za sebou dveře sprchy. Michael ještě chvíli vyčkával a přes sklo sledoval její siluetu. Přitom přemýšlel, kdy si vlastně přestali rozumět. Pak se otočil a vyšel z koupelny.

Seznámil se s ní těsně předtím, než jeho útvar odletěl do Zálivu. Žádný z vojáků neočekával, že mu tam někdo zkříví jedi-

ný vlásek, ale Michael a jeho kumpáni se přesto rozhodli si ještě pořádně užít, a vlezli do každé postele, která se jim nabízela. Ellen McCallumová byla drobná, pěkně tvarovaná a nepříliš chytřá blondýnka. Zkrátka přesně typ dívky, na niž člověk chtěl vzpomínat, když trčel někde v poušti ve špinavém stanu tisíce mil od domova a vykládal ostatním vojákům o krásce, která by mu ho nejradši pořád kouřila.

Michael se skoro celý týden snažil dostat Ellen mezi nohy, když se na scéně objevila její sestřenice Gina. Chtěla Michaela roztrhnout za to, že otravuje její milovanou sestřeničku. Když pak za několik dní odjížděl, kupodivu myslel právě na Ginu, její hnědé kudrnaté vlasy, jemné rysy a hezky tvarovaný zadeček. Začal jí psát a ona mu překvapivě odpovídala. Nejdřív nešetřila ostrými slovy, ale potom trochu změnila tón a byla na něho skoro milá. Právě měl v Kuvajtu zajišťovat mír, když ho nějaký připitomělý puberták, který si hrál s pistolí, omylem střelil do nohy. Kluk měl mizernou mušku, ale rána se nechtěla hojit. Když Michaela poslali na operaci na základnu v Německu, jako první zavolal Gině.

Týden poté, co ho propustili z nemocnice, se s Ginou vzali. O dva týdny později se Michael dal k atlantské policii. Gina dokončila zdravotní školu a našla si dobře placené místo v nemocnici. Po dvou letech odešla pracovat do Piedmontu, kde jí nabídli víc peněz. Michaela povýšili z pochůzkáře na sídlišti Grady Homes na kriminalistu, s čímž souvisel i vyšší plat. Zanedlouho si žili lépe, než Michael vůbec očekával. Koupili si dům na severním předměstí Atlanty, začali si šetřit pro strýčka příhodu a pomýšleli na děti a skutečnou rodinu. Pak se jim narodil Tim.

Chlapeček byl velice klidný, ale podle Michaela měl ve velkých modrých očích jiskru. Když ho poprvé vzal do náruče, měl dojem, že v ní svírá své vlastní srdce. Jako první si anomálií všimla Ginina matka Barbara. Malý vůbec neplakal a nereagoval na podněty. Celé hodiny zíral na zeď. Michael syna zuby nehty bránil, ale dětský doktor nakonec potvrdil Barbařino podezření. Tim během Ginina těhotenství neměl potřebný přísun kyslíku a následkem toho se mu špatně vyvíjel mozek. Zjistilo se, že jeho myšlení navždy zůstane na úrovni šestiletého dítěte. Doktoři nevěděli, jak se to stalo ani proč, ale prostě to tak bylo.

Michael Barbaru nikdy neměl rád, ale poté, co mu sdělili Timovu diagnózu, ji začal nenávidět. Nesnášet tchyni bylo sice klišé, ale Barbara si vždycky myslela, že se její dcera se svým mužem zahazuje a Timův handicap považovala za Michaelovo selhání. Zároveň byla náboženskou fanatičkou, která pořád viděla chyby druhých, ale na své zapomínala. Patřila mezi škarohlídy, pro něž je sklenice vždycky z poloviny prázdná, ale to nestačilo. Navrch k tomu si ještě myslela, že za to všichni půjdou do pekla.

„Time?“ zavolal Michael na syna. Procházel domem a přitom si oblékal triko. „Kde jsi, chlape?“

Zpoza gauče zaslechl smích, ale nezastavil se a kráčel dál do kuchyně.

„Kampak se ten Tim asi jenom poděl?“ zeptal se. Přitom zaregistroval, že syn po jídelním stole rozházel celou krabici cereálií. Jeho modrá miska byla po okraj plná mléka a Michaelovi se na okamžik před očima zjevila rudá ústa Aleeshy Monroeové plná její vlastní krve.

„Baf!“ vykřikl Tim a chytil otce kolem pasu.

Michael se lekl, i když Tim to dělal skoro každé ráno. S bušícím srdcem vzal syna do náruče. Chlapci bylo osm let a na takové chování už byl velký, ale Michael si nedovedl pomoci. Přihladil mu k hlavě neposlušný pramen vlasů. „Vyspal ses dobře, broučku?“

Tim přikývl a snažil se mu vymanit z náruče.

„Pojď, uklidíme to tu spolu, než přijde bába,“ navrhnul synovi Michael a dlaní smetl trochu cereálií zpátky do krabice. V týdnu se o Tima starala Barbara. Odvezla ho do školy, pak ho tam vyzvedla, dala mu svačinu a pomohla mu s úkoly. Trávila s ním víc času než jeho rodiče, ale jinak se to zařídit nedalo.

„Bábě se tenhle nepořádek nebude líbit,“ řekl Michael.

„To ne,“ souhlasil Tim. Seděl u stolu s nohama skrčnými pod sebou a poklopec pyžamových kalhot se Spidermanem měl rozevřený.

„Schovej si nádobíčko, chlape,“ napomenul ho Michael a přitom se snažil zahnat příval smutku, který na něho dolehl, když si chlapec nemotorně pokoušel zapnout kalhoty.

Michael byl pěkně rozmazlený jedináček. Když se Tim narodil, vůbec netušil, jak se má o miminko starat. Přebalování mu připa-

dalo trapné a pokaždé se jej snažil zhostit co nejrychleji a pokud možno se přitom ničeho škaredého nedotknout. Teď myslel jen na to, že syn během několika let dospěje do puberty. Začne růst a promění se v muže, zatímco jeho myšlení zůstane na stejné úrovni jako dnes. Nikdy se nedozví, jaké to je milovat se s ženou a použít to, čím ho Bůh obdařil, k potěše jiné lidské bytosti. Nikdy nebude mít děti a nepozná radosti a strasti otcovství.

„Kdo to tu udělal takový binec?“ zeptala se Gina. Byla oblečená do županu z modrého hedvábí, který jí Michael před několika lety dal k Vánocům. Na hlavě měla ručník stočený do turbanu. „To jsi tady udělal ty, vid’?“ škádlila Tima, když ho vzala pod bradou a políbila ho. „Bába z toho nebude mít radost,“ pokračovala. Michael měl v hloubi duše radost, že syn nedokáže Barbaře říkat „babičko“, jak si přála.

Tim začal Gině pomáhat s úklidem, ale jenom přitom nadělal ještě větší nepořádek.

„Ach, ach,“ zavzdychal, klekl si a po jednom matce podával obilné kroužky. Přitom je nahlas počítal.

Gina se obrátila k Michaelovi: „Přijdeš dneska v nějakou rozumnou dobu?“

„Říkal jsem ti, že pracuju na jednom případě.“

„V baru?“ zeptala se. Otočil se k ní zády, otevřel skříňku a vyndal z ní dva hrnečky. Předešlé noci byl velice naštvaný, takže nešel rovnou domů. Leo mu navrhnul, že by mohli zajít na panáka a popovídat si o případě. Michael souhlasil, protože si tak mohl s klidným svědomím dát několik skleniček whisky a trochu se po té krvavé podívané odreagovat.

„Jedenáct...“ počítal Tim. „Dvanáct...“

„Táhnou z tebe cigarety,“ řekla Michaelovi Gina.

„Nekouřil jsem.“

„O tom jsem taky nic neříkala,“ odtušila a hodila hrst kroužků do krabice. Pak k synovi natáhla ruku pro další.

„Čtrnáct,“ pokračoval Tim.

„Potřeboval jsem trochu času,“ vysvětlil ženě Michael a nalil do hrnků kávu. „Leo si chtěl popovídat o tom případě.“

„Leo jen potřeboval záminku, aby se mohl ožrat.“

„Ale ale,“ zatrylkoval Tim.

„Promiň, broučku,“ omluvila se mu Gina a pokračovala mírnějším tónem: „Jedno číslo jsi přeskočil. Kam se poděla třináctka?“

Tim pokrčil rameny. Zatím dovedl napočítat jen do dvaceti osmi, ale matka kladla důraz na to, aby všechna čísla dokázal říct ve správném pořadí.

Gina Timovi nakázala: „A teď se jdi obléct. Za chvíli přijde bába.“

Tim vstal a odskákal z místnosti.

Gina hodila cereálie do krabice a s povzdechem se posadila. O víkendu vzala dvě směny, aby si něco přivydělala. Bylo teprve ráno a už vypadala vyčerpaně.

„Měla jsi v noci frmol?“ zeptal se Michael.

Usrkla kávy a podívala se na něho přes okraj hrnku. „Potřebuju peníze na nového logopeda.“

Michael si povzdechl a opřel se o kuchyňskou linku. Timova původní logopedka s ním pracovala, jak nejdéle to šlo. Chlapec teď potřeboval specialistu a ti dobří neměli smlouvy se zdravotními pojišťovkami.

„Pět set dolarů,“ řekla Gina. „To bude stačit tak do konce měsíce.“

„Bože můj.“ Michael si zamnul oči a ucítil, jak ho začíná bolet hlava. Vzpomněl si na drahá auta, která v noci viděl na sídlišti. Tim by za ně mohl chodit k padesáti specialistům.

„Vyber to z úspor,“ řekl.

Posměšně si odfrkla: „Z jakých úspor?“

Vzpomněl si na Vánoce. Právě tehdy úspory úplně vyplenili.

„Řeknu si ve špitále o směnu navíc.“ Zvedla ruku na znamení, aby Michael neprotestoval. „Potřebuje tu nejlepší péči.“

„Potřebuje, aby jeho matka byla s ním.“

„A co tvá matka?“ odsekla.

Michael zaťal zuby. „Té už si neřeknu ani o pětník.“

Postavila hrnek na stůl tak prudce, až jí káva vyšpláchla na hřbet ruky. Michael věděl, že spor nemůže vyhrát. Posledních pět let se hádali skoro každý týden. On sám pracoval přes čas, aby domů přinesl víc peněz a Tim mohl dostat všechno, co potřebuje. Gina dvakrát do měsíce pracovala o víkendu, a kdyby jí to nezakázal, nevzala by si ani dovolenou. Stačilo, že už takhle ji skoro ne-

viděl. Někdy ji podezíral, že to dělá naschvál. Nebyli už manželé, ale společníci. Nezisková organizace pro zlepšení Timova stavu. Michael si už ani nepamatoval, kdy spolu naposled spali.

„Včera večer volala Cynthie,“ řekla mu Gina. Jejich zhýčkaná sousedka. „Někde se jí uvolnila nějaká deska nebo co.“

„Deska?“ opakoval po ní. „A kde je Phil?“

Opřela se dlaněmi o stůl a vstala. „Asi v Botswaně! Já nevím, do háje. Jenom se ptala, jestli bys to mohl přijít opravit, a já jí to slíbila.“

„A neměla by sis o tom nejdřív promluvit se mnou?“

„Dělej si, co chceš,“ odsekla a vychrstla zbytek kávy do dřezu. „Já se musím oblíknout a jít do práce.“

Sledoval ji, jak kráčí po chodbě. Každé ráno vypadalo stejně. Tim rozházel snídani, oni dva to po něm uklidili a pak se pohádali kvůli nějaké hlouposti. Navrch k tomu měla brzy přijít Barbara. Michael věděl, že tchyně si určitě najde důvod ke skuhrání. Na bolest v zádech nebo mizerný důchod, případně na skutečnost, že jí dal retardovaného vnuka. V poslední době nechávala na dveřích lednice články o syndromu války v Zálivu jako zjevnou narážku na to, že Michael v Iráku určitě provedl něco příšerného a jeho rodina teď pyká za jeho hříchy.

Michael vešel do ložnice a rychle se oblékl. Sprchování radši vynechal, aby se nemusel v koupelně znovu dívat na Ginu. Oknem uviděl Barbaru, jak před domem parkuje svou toyotu. Popadl z kufříku na náradí kladivo a vytratil se zadními dveřmi právě ve chvíli, kdy tchyně předními vcházela dovnitř.

Poslední sněhová bouře vyvrátila strom, který strhl kus drátěného plotu kolem zahrady za domem. Díra v pletivu zůstala, protože Michael s Ginou neměli peníze na opravu. Michael přeskočil mezeru v plotě a přitom dával dobrý pozor, aby se za zkroucené dráty nezachytil nohavicí a neupadl přímo na obličej. Jednou se mu to už stalo.

Zaklepal na zadní dveře sousedního domu a zatímco čekal na Cynthii, díval se dovnitř oknem. Sousedka si dávala hezky na čas. Potichoučku došla ke dveřím, otevřela je a ukázala se mu v krátkém županu, který měla rozhalený, aby bylo vidět šněrovací živůtek pod ním. Celý úbor byl bílý a skoro průhledný. Michaela

napadlo, kde jen Phil může být. Kdyby takhle oblečená otevřela sousedovi Gina, Michael by ji snad zabil.

Cynthia pomalu odemykala zámky. Přitom se předklonila a ukázala mu kousek nader. Tvář jí zakrývaly dlouhé blondaté vlasy. Živůtek měl tak hluboký výstřih, že jí z něj vykukovaly hroty růžových bradavek.

Michael potěžkal kladivo v ruce. V hlavě mu začalo hučet jako v transformátoru. Měl by se okamžitě obrátit a nechat ji, ať si poradí sama. Phil se přece někdy musí vrátit. Ať problémy v domě řeší on.

Cynthia konečně otevřela dveře a usmála se. „Nazdar, sousede,“ řekla.

„Kde je Phil?“

„V Indianapolis,“ odpověděla a rukama si zakryla zívající ústa. „Prodává punčochy na křečové žíly, abych mohla žít v komfortu, na který jsem si zvykla.“

„Aha.“ Podíval se jí přes rameno. Kuchyň připomínala chlív. Ve dřezu stál komín talířů se zaschlými zbytky, všude se válely krabice od pizzy a popelníky přetékal nedopalky cigaret. Jednu sklenici plnou něčeho, co připomínalo pomerančový džus, pokrývala plíseň.

„Gina mi říkala, že potřebuješ něco spravit.“

Potutelně se usmála. „Jen trochu utáhnout.“

Michael odložil kladivo. „Proč jsi jí volala?“

„Protože sousedi si přece pomáhají,“ odpověděla, jako by to bylo naprosto jasné. „Slíbil jsi přece Philovi, že se o mne v jeho nepřítomnosti postaráš.“

Takhle to Phil ale určitě nemyslel.

Chytila ho za límec u trika a vtáhla ho dovnitř. „Vypadáš hrozně napruženě.“

„Nemůžu v tom dál pokračovat.“

„A v čempak?“ zeptala se a přitáhla si ho blíž k sobě.

Myslel na Ginu a na to, jak od něho odvrací oči a odstrkuje ho. „Prostě nemůžu.“

Přitiskla ruku na poklopec jeho kalhot. „Já mám ale pocit, že můžeš.“

Michael zatajil dech a očima přejel po jejích malých ňadrech až k tvrdým bradavkám. Jazykem si olízl rty a představoval si, jak jím přejíždí po jejím těle.

Rozeznala mu poklopec a zajela rukou dovnitř. „Líbí se ti to?“ zeptala se a krouživě přitom pohybovala palcem v jeho kalhotách.

„Bože,“ procedil mezi zuby. „Ano.“

19. června 1985

HLEDAJÍ SE SVĚDCI V PŘÍPADU VRAŽDY

Policie žádá svědky hrůzného činu, aby se přihlásili. Dívka byla minulou neděli nalezena zavražděná v domě svých rodičů v Decaturu. Náčelník policie Harold Waller podal nové zprávy o případu. Mary Alice v neděli večer šla s kamarádkami do nákupního střediska na Lenox Square a pak navštívila soukromý večírek v Decaturu. Patnáctiletá dívka byla naposledy viděna při odchodu z večíрку v doprovodu neznámého muže. Po-

kud někdo dívku viděl nebo má informace o neznámém, ať se obrátí na policii okresu DeKalb. Rodina zavražděné odmítá dávat rozhovory. Otec zavražděné, zástupce okresního prokurátora Paul Finney, v oficiálním prohlášení požádal média, aby respektovala soukromí rodiny. Ze zdrojů blízkých vyšetřovatelům jsme se dozvěděli, že dívku našla její matka Sally Finneyová, když ji šla vzbudit před odchodem do kostela.

3

Michael se cítil děsně. Vlastně *byl* děsný.

Poprvé si to s Cynthií rozdali čirou náhodou. Michael věděl, že to je chabá výmluva, protože se obvykle nestává, aby člověk zakopl na cestě a přistál mladé holce mezi nohama, ale on to tak opravdu viděl. Jednoho večera mu Phil volal z Kalifornie celý bez sebe obavami, protože se Cynthii nemohl dovolat. Neustále byl na cestách a velkým obchodním domům prodával dámské punčochy. Přitom si nejspíš také užil něco bokem. Michael neměl v ruce žádný důkaz, ale pracoval na kriminálce tři roky a rozeznal typ obchodníka, který rád využil služeb lehkých holek, kdykoli se ocitl na služební cestě. Jakmile začal Cynthii kontrolovat po telefonu, pokaždé to znamenalo, že se cítí provinile a snaží se ji držet na uzdě, když na ní nedokáže udržet sám sebe.

V té době už Gina brala noční směny a při Michaelových dotyčích se od něho odtahovala. Timovo poškození se projevovalo pořád víc a Gina na ně reagovala tím, že se úplně ponořila do práce. Chodila na šestnáctihodinové směny, protože nesnesla představu, jak přijde domů a bude se muset věnovat svému poškozenému synovi. Michael si zármutkem zoufal. Každý večer usínal vyčerpaný pláčem a cítil se příšerně osamělý.

Cynthia byla po ruce a velmi ochotně mu pomáhala na problémy doma alespoň trochu zapomenout. Po prvním styku si říkal, že se to nesmí znovu stát a přinejmenším rok se mu to dařilo i dodržet. Michael měl hodně práce a k tomu Tima. Na nic jiného nemyslel až do loňského jara, kdy se Cynthia zmínila Gině, že jí teče dřez.

„Zajdi jí to tam spravit,“ řekla Gina Michaelovi. „Phil je pořád pryč. O chudáka holku se nikdo nestará.“

Michael Cynthii nemiloval a nebyl ani tak hloupý, aby si představoval, že ona k němu něco cítí. Ve svých čtyřiceti letech už ze zkušenosti věděl, že žena, která po mužském skočí pokaždé, když ho vidí, není zamilovaná, ale jenom něco chce. Cynthii možná při-

padalo vzrušující rozdávat si to s Michaelem ve Philově posteli. Možná jí dělala dobře představa, že když se z okna kuchyně podívá na Ginu, bude vědět, že si bere něco, co patří jiné ženě. Michael ani nechtěl přemýšlet o jejích důvodech. Stačilo mu, že dobře zná ty své. Během patnácti, dvaceti minut, které u sousedky strávil, mu hlava vypnula a alespoň na chvíli nemusel myslet na účty od odborných lékařů, hypoteční splátky a telefonáty od úvěrové společnosti, kdy splatí půjčky. Vnímal jen Cynthiina dokonalá ústa a svou rozkoš.

Jednoho dne po něm bude něco chtít. Nebyl tak hloupý, aby to nevěděl.

„Hej, Miku!“ vykřikl Leo a zaklepal na desku Michaelova stolu. „Přestaň tady chrápat.“

„Co se děje?“ zeptal se Michael a protáhl se na židli. Na policejní stanici byli jen oni dva a Greer, který se zavřel ve své kanceláři a stáhl rolety, aby nebylo vidět dovnitř.

Michael ukázal na zavřené dveře a poznamenal: „To si ho tam zase honí, nebo co?“

„Má tam nějakýho šílenýho klátila z GBI.“

„Proč?“ zeptal se Michael, ačkoli důvod dobře znal. Greer přece předchozího večera prohlásil, že na tenhle případ přivolá nějakou posilu, a nejbližší státní autoritou byl Georgijský vyšetřovací úřad GBI.

„Mně o tom neřek jediný slovo,“ prohlásil Leo a posadil se na hranu Michaelova stolu. Přitom z něj shodil několik listů papíru. Dělal to vždycky, i když se proti tomu Michael pokaždé ohradil.

Leo se ho zeptal: „Nedělala ti žena včera potíže?“

„Ne,“ zalhal Michael a rozhlédl se po služebně. Byla tmavá a působila depresivně. Okna měla obrácená k špinavému skladu na protější straně ulice, který bránil dopolednímu slunci, aby pronikly dovnitř. Východní radnice stála v dolní zatáčce ulice Ponce de Leonové. Měla dvanáct pater a její budova, která kdysi bývala obchodním domem, zabírala místo pro celý blok obytných domů. Za ní vedly železniční koleje, které ji dělily od staré Fordovy továrny, jež se proměnila ve drahé studiové byty. Stát prázdný obchodní dům před mnoha lety koupil a přebudoval ho na kanceláře různých státních úřadů. Bylo v něm přinejmenším třicet různých

oddělení, v nichž pracovalo přes pět set zaměstnanců města. Michael tu pracoval deset let, ale kromě přeplněné garáže z celé budovy znal jenom tři patra vyhrazená Atlanstské policii a patologii.

„Hej,“ zahulákal znovu Leo a praštil do stolu.

Michael se i s kancelářskou židlí odstrčil od stolu a především od Lea, aby necítil jeho příšerně páchnoucí dech. Ten člověk kouřil jednu cigaretu za druhou a přitom bez přestání upíjel z lahve schované ve své skřínce.

„Copak, sníš o nějaký štabajzniče?“

„Drž hubu,“ odsekl Michael. Napadlo ho, že kolega se vlastně skoro strefil. S Leem to tak bylo vždycky. Ne protože byl dobrý vyšetřovatel, ale protože neuměl držet jazyk za zuby.

„Říkal jsem si, že se odpoledne zajdu podívat na Kena.“ Leo z kapsy saka vytáhl mandarinku a začal ji loupat. „Jak mu je?“

„Dobře,“ odpověděl Michael, i když ve skutečnosti za Kenem celý týden nezašel. Pracovali spolu a měli velmi blízký vztah, ale pak se Ken jednoho dne chytil za paži a sesunul se k zemi. Právě Michaelovi vykládal o nádherné ženské, kterou poznal předešlého večera, a Michael si zpočátku myslel, že ten pád má být nějaký vtip. Ken se ale začal kroutit, s ústy dokořán lapal po vzduchu a počural se přímo na podlaze služebny. Bylo mu teprve třiapadesát a dostal mrtvici jako nějaký stařec nad hrobem. Teď měl ochrnutou pravou polovinu těla a paže i noha mu jen bezvládně visely podél těla. Ústa mu zůstala navždy zkřivená, takže mu po bradě stékaly sliny jako malému dítěti.

Nikdo z mužstva se na něho nechtěl dívat ani poslouchat jeho pokusy o řeč. Většině z nich Ken připomínal, co je čeká v budoucnosti. Příliš mnoho vykouřených cigaret, hektolitry alkoholu, dva až tři rozvody a nakonec osamělá strnulost před televizí v nějakém nechutném státním starobinci.

Dveře Greerovy kanceláře se otevřely a vyšel z nich vytáhlý muž v třídičném obleku. Měl u sebe koženou aktovku, která v jeho velké ruce připomínala dámské psaníčko. Michael rázem pochopil, proč mu Leo dal přezdívku Klátil. Muž byl hodně vysoký a hubený jako vyžle. Tmavě plavé vlasy měl střížené na kratinkého ježka, který odhaloval dlouhou jizvu na jedné straně jeho hlavy. Jeho horní ret také vypadal zvláštně, jako by mu ho někdo rozřízl

vejpůl a pak ho špatně sešil. Leo byl jako vždy totálně vedle. Kdyby tomu chlápku někdo z každé strany krku přidělal pár knoflíků, mohl by v televizi vystupovat v seriálu o příšerkách.

„Ormewoode,“ řekl Greer a jediným gestem ho přivolał k sobě. „Tohle je státní vyšetřovatel Will Trent ze STO.“

Leo se jako obvykle projevil s velkou grácií. „Co je to STO, do prdele?“ zeptal se.

„Speciální tým pro odhalování pachatelů,“ vysvětlil mu Greer.

Michael skoro cítil, jak se Leo ze všech sil přemáhá, aby nadřizeneho neupozornil, že správně to má být STOP. Umlčet kolegu bylo obvykle dost těžké, ale Trentovi k tomu postačila jeho pouhá přítomnost. Stál těsně vedle Lea a hrozivě ho převyšoval o několik desítek centimetrů. Měl obrovské ruce, kterými by dokázal chytit Lea za hlavu a rozdrtit mu lebku jako ořechovou skořápku.

Leo byl pitomec, ale ne úplný.

Trent jim oznámil: „Pracuji pro zvláštní divizi Georgijského útvaru pro vyšetřování zločinu. Její členové pomáhají policistům v jednotlivých okresech státu při řešení násilných trestných činů. Jsem tady jenom jako poradce.“

Trent mluvil jako kniha a pečlivě vyslovoval každé slovo. Působil spíš jako univerzitní profesor.

„Michael Ormewood,“ představil se nakonec a napřáhl k Trentovi ruku. Ten jí potřásl. Stisk jeho dlaně nebyl příliš silný, ale ani se nepodobal leklé rybě. „Tohle je Leo Donnelly,“ představil Michael kolegu, který si právě cpal do úst polovinu mandarinky, až mu po hřbetu ruky stékala šťáva.

„Těší mne,“ řekl Trent a prezíravě pokývl hlavou směrem k Leovi. Pak se podíval na hodinky a obrátil se k Michaelovi se slovy: „Výsledky pitvy budou nejdřív za hodinu. Rád bych si s vámi do té doby porovnal poznámky. Máte chvíli?“

Michael se podíval na Greera a zauvažoval, co se asi v posledních dvou minutách změnilo v hierarchii. Měl pocit, že se rázem dostal na její nejnižší stupeň, a vůbec se mu to nelíbilo.

Greer se k nim otočil zády a kolébal se do své kanceláře. Než za sebou zavřel dveře, utrousil přes rameno: „Udržujte mne v obraze.“

Michael na Trenta chvílku zíral. Nevypadal jako policajt. Byl sice vysoký, ale nezabíral celou místnost. Nestál před ním v pozoru, ale ruku měl nenuceně zastrčenou v kapse. Působil až uvolněně. Kdyby se narovnal, pěkně by vynikla jeho široká ramena, ale zdálo se, že nemá ve zvyku využívat svých tělesných proporcí k zastrašování druhých. Neměl kolem sebe auru člověka, který pracuje pro policii, a netvářil se, že je nad věcí, ačkoli u mužů, kteří chytali ty nejhorší darebáky, to bývalo velmi častým jevem.

Michael ho upřeně pozoroval a přitom si v duchu říkal, co by se asi stalo, kdyby toho pitomce poslal do háje. Po hádce s Ginou a rychlovce se Cynthií si ale řekl, že dnes už bylo vzrušení dost, a tak jenom mávl rukou ke dveřím a řekl: „Půjdeme do zasedačky. Tudy.“

Trent vykročil po chodbě a Michael ho následoval. Přitom se díval na jeho rozložitá ramena a přemítal, jak se asi dostal k Útváru pro vyšetřování zločinu. Chlapíci, kteří tam pracovali, byli obvykle ujetí nabušenci s takovým množstvím testosteronu v těle, že se jim čela neustále leskla potem.

Michael se ho zeptal: „Jak dlouho už to děláte?“

„Dvanáct let,“ zněla odpověď.

Michael si spočítal, že Trent je minimálně o deset let mladší než on, ale to mu nezodpovědělo otázku, již se v duchu zabýval. „Bývalý voják?“ vyzvídal dál.

„Ne,“ opáčil Trent a otevřel dveře zasedací místnosti. Okna v ní byla kupodivu čistá a Michael ve slunečním světle spatřil další jizvu, která se muži táhla po tváři. Začínala u ucha, vedla těsně podél krční tepny a mizela pod límcem košile.

Někdo ho pěkně pořezal.

„Já byl v Zálivu,“ řekl Michael a položil si ruku na hrud. Doufal, že z Trenta konečně něco vypadne. „Určitě jste nesloužil v armádě?“

„Stoprocentně ne,“ odpověděl Trent a posadil se ke stolu. Otevřel aktovku a vytáhl z ní stoh pestrobarevných desek s dokumenty. Z profilu jeho obličeje bylo vidět, že mu někdo párkrát přerazil nos. Michaela napadlo, že možná boxuje. Na to byl ale příliš hubený, vytáhlý a měl pravidelné kosti v obličeji. Na jeho minulosti vlastně nezáleželo. Michaela ten chlap zkrátka znervózňoval.

Trent listoval složkami a rovnal desky, když si najednou povšiml, že Michael pořád postává u stolu. Pověděl tedy Michaelovi: „Jsem člen vašeho týmu, pane Ormewoode.“

„Vážně?“

„Nejsem tady, abych se proslavil,“ pokračoval Trent, ačkoli Michael ze zkušenosti věděl, že právě proto se lidé k Útvaru dávají. Hoši odtud byli pověstní tím, že přišli na okres, odvedli tam sotva polovinu práce, ale potom slízli veškerou smetanu.

Trent ho vyrušil z úvah: „Nechci se stát středem pozornosti a nestojím o publicitu po dopadení zločince. Chci vám jenom pomoci a jít o dům dál.“

„Proč si myslíte, že potřebuju pomoc?“

Trent vzhlédl od složek a zkoumavě se na Michaela zadíval. Potom otevřel neonově růžové desky a posunul je směrem k Michaelovi. „Julie Cooperová z Tuckeru,“ pronesl. Tucker bylo město vzdálené asi dvacet mil od Atlanty. „Patnáct let. Před čtyřmi měsíci ji někdo znásilnil a skoro utloukl k smrti.“

Michael přikývl a zběžně složku prolistoval, aniž by se namáhal číst podrobnosti. Když se dostal k fotografii oběti, zarazil se. Měla dlouhé blond vlasy, oči nápadně zvýrazněné tužkou a ústa natřená rtěnkou, jež na dívce jejího věku působila příliš křiklavě.

Trent otevřel neonově zelenou složku a řekl: „Anna Linderová, čtrnáct let, ze Snellville.“

To bylo na sever od Tuckeru.

„Třetího prosince minulého roku byla unesena po cestě z domova k tetě, která žije ve stejné ulici.“ Trent podal složku Michaelovi. „Znásilněná, zbitá. Stejný způsob provedení.“

Michael ve složce vyhledal dívčinu fotografii. Měla tmavé vlasy a ještě tmavší podlitiny kolem očí. Vzal snímek do ruky, aby si jej mohl blíže prohlédnout. Oběť měla hrozivě rozbitá ústa. Násilník jí roztrhl ret a krev z něj jí stékala po bradě. Na obličejí se jí lesklo něco, co odrazilo blesk fotoaparátu.

„Den po činu ji našli schovanou v příkopě v parku ve Stone Mountain.“

„Aha,“ podotkl Michael a čekal, až mu Trent prozradí, co mají případy společného.

„Obě dvě vypověděly, že je napadl muž v černé lyžařské kukle.“ Trent před ním rozložil oranžové desky, v nichž byla fotografie přichycená kancelářskou sponkou k prvnímu listu. „Dawn Simmonsová z Bufordu,“ dodal.

Michael se zarazil, protože dívce mohlo být sotva deset let. „Je mladší než ty druhé,“ řekl, znechucen představou, že se takového dítěte dotkl nějaký úchylný prasák. Byla jen o něco starší než Tim.

„Přepadená před šesti měsíci,“ sdělil mu Trent. „Vypověděla, že pachatel měl na hlavě černou lyžařskou kuklu.“

Michael zavrtěl hlavou. Buford ležel hodinu cesty od Atlanty a dívka byla příliš mladá. „Tohle je pouhá souhra náhod,“ řekl.

„Souhlasím s vámi,“ přitakal Trent. „Tihle chlapíci nikdy neloví mimo svou zájmovou oblast.“

Michael usedl ke stolu, aniž by si to uvědomil. Odložil fotografii desetileté dívky a posunul ji zpátky směrem k Trentovi s pocitem, že pokud se na ni bude ještě chvílku dívat, udělá se mu zle. Bože, chudáci rodiče! Jak se s něčím takovým vyrovnávali?

Michael se zeptal Trenta: „Zájmová oblast? Co to je?“

Kolega zase spustil jako profesor: „Pachatelé násilí na dětech jdou jenom po určité věkové skupině. Muži, jehož sexuálně přitahují desetileté dívky, by patnácti- nebo šestnáctiletá připadala příliš stará. Totéž platí pro někoho, koho zajímají náctileté. Toho by nejspíš představa obtěžování mladší dívenky znechutila stejně jako vás.“

Michaelovi se sevřel žaludek. Trent hovořil tak věcně, jako by se spolu bavili o počasí. Neubránil se otázce: „Máte děti?“

„Nemám,“ přiznal Trent, aniž by se Michaela také zeptal. Možná mu Greer o Michaelově rodině už pověděl. Kdoví, co mu ten starý mizera o Timovi navykládal.

Trent pokračoval: „Zavolal jsem rodičům každé z dívek, abych zjistil, jestli s jejich dcerami můžeme mluvit. Od přepadení už uplynula nějaká doba a třeba bychom od nich získali nějaké další informace. Ze zkušenosti vím, že oběti takovýchhle zločinů si obvykle s odstupem času vybaví víc podrobností.“ Pak ještě podotkl: „Možná to bude jen ztráta času, ale třeba se dozvíme něco, na co si během předchozích výpovědí nevzpomněly.“

„Dobře,“ přitakal Michael a snažil se nedat najevo svou rozmrzelost. Řešil už hodně znásilnění a nepotřeboval, aby ho někdo poučoval.

„Pachatel asi bude vzdělaný,“ odhadl Trent. „Věk mezi pětatřiceti a čtyřiceti, nespokojený v práci i doma.“

Michael držel jazyk za zuby. Vytváření profilů považoval za úplnou pitomost. S výjimkou vzdělanosti popis seděl na většinu mužských z jejich stanice. Kdyby ještě přidal píchání se sousedkou, trefně by popsal jeho samotného.

„Ze spisů je zřejmé, že se jeho chování stupňuje,“ hovořil dál Trent. „Cooperovou, to je ta první, napadl před kinem. Rychle a obratně. Mohlo to trvat deset minut a bylo to mimo dosah bezpečnostních kamer. Druhou dívku, Annu Linderovou, chytil přímo na ulici a někam ji odvezl v autě. Oběť přesně neví, kam. Pak ji nechal přímo za vraty parku ve Stone Mountain. Tam ji druhý den našla policie.“

„Našly se stopy pneumatik?“

„Asi dvanáct set,“ odpověděl Trent. „V parku právě začala probíhat každoroční vánoční světelná show.“

Michael na podívanou každý rok bral Ginu s Timem.

„Co DNA?“ zeptal se Michael.

„Použil kondom.“

„Aha,“ řekl Michael. Takže žádný blbec to nebyl. „A co to má společného s tou holčkou ze včerejška?“

Trentovy oči se zúžily do štěrbin, jako by si říkal, jestli Michael vůbec slyšel, co mu před chvílí říkal. „Jazyky,“ odpověděl a ještě jednou mu podal složky. „Všechny měly ukousnutý jazyk.“